

[Brusvang.]

tion, at de må investere megen kapital i en bestemt butik i et storcenter. Det er penge, de investerer ikke blot i maskiner, men også i goodwill, og det er for dem ret store beløb. Der er et udlejningsmonopol i de pågældende centre, og det vil sige, at vi må være meget opmærksomme på ved de ændringer af lejeloven, der forestår, og som har været bebudet på dette område, at disse menneskers interesser varetages på rimelig vis.

Og så endelig til slut nogle bemærkninger, specielt fremkaldt af det indlæg, der kom fra venstresocialisterne, for jeg kunne ikke lide den tone, som venstresocialisterne brugte. Det var dette med, at hvis regeringen gør sådan, og hvis regeringen er ultimativ osv., så er vi sådan og sådan. Det var ligesom trussel imod trussel. Jeg vil hellere gå den positive vej og tage den idé op, som blev lagt frem, synes jeg i hvert fald, i statsministerens redegørelse, noget, der kunne sigte imod en borgfred. Dette at man ikke starter med at ringe med valgklokken, men tværtimod helt konkret siger: det er ikke regeringens ønske i de næste 2 år, hvor vi skal have løst så og så mange problemer, at bruge opløsningsretten, medmindre der virkelig er et flertal i folketinget, der ønsker dette. Dette måtte til gengæld modsvares af, at vi, de ansvarlige oppositionspartier, siger: ja men vi vil ikke — og sådan har jeg også forstået ordføreren for venstre, hr. Christophersen — deltage i nogen leg med dagsordener på sådanne enkelte og tilfældige punkter. Kun hvis der virkelig er en følelse af, at et flertal i denne sal ønsker et nyvalg, så skal det finde sted.

Jeg vil gerne til slut notere, at fremskridtspartiets ordfører, hr. Wamberg, så vidt jeg kunne høre og forstå, kom med et betydelig mere afbalanceret indlæg end dem, vi tidligere har været vant til. Det kan jeg kun glæde mig over, men jeg ville gerne høre fra hr. Wamberg, hvordan fremskridtspartiets syn er på spørgsmålet om borgfred, ikke, naturligvis, at fremskridtspartiet skal stemme for hvad som helst, men om man vil deltage f. eks. i en kommunistisk dagsordensleg.

Hanne Reintoft (DKP):

Ved sidste åbningstale fremhævede jeg på mit partis vegne de meget store vanskelig-

heder, som krise, arbejdsløshed og inflation har betydet for de dårligst stillede i samfundet. Jeg tænker især på de lavtlønnede og de arbejdsløse, på pensionisterne og dem, der på en eller anden måde er handicappet. Jeg fremhævede det i bitter erkendelse af, at regeringen venstres konkrete politik og hele holdning til disse grupper havde betydet en katastrofal situation for mange af dem, både økonomisk og menneskeligt.

Vi står nu med en ny regering, og vi venter her trods store og dybe forskelle i politik og samfundsopfattelse, at vi kan få i hvert fald en del af disse problemer løst.

En af de alvorligste ting er hele den generation af unge, der kører skævt fra starten på grund af arbejdsløshed og stramningen i uddannelsessituationen, som vi har oplevet den i 1974. Vi bemærkede, at statsministeren i sin tale havde bemærkninger herom, men vi havde gerne hørt lidt mere konkret, fordi vi jo, hvis vi vender det om til noget positivt, midt i elendigheden også havde en mulighed for at sætte ind med efterundervisning og -uddannelse, så vi i stedet for i 1980'erne at skabe nye lavtlønsgrupper og grupper af mistilpassede mennesker kunne øge uddannelse og viden.

Jeg vil dér gerne pege på, at vi meget gerne så f. eks. højskoletilbuddene udvidet, så det ikke bare blev disse faste arbejdsløshedskursus. For mange af de unge ville det være af betydning, om vi kunne ordne det med kontrol og understøttelse, så de kunne komme på længere kursus, og jeg synes også, det er meget vigtigt, at man undersøger muligheden for de arbejdsløse forsørgere med børn. De har svært ved at komme af sted, og det rammer i meget høj grad kvinderne.

I den forbindelse kunne jeg også sige, at jeg med beklagelse hørte, at der ikke blev talt om hele vores daginstitutionsproblem. Der er meget høje priser og meget dårlige fripladsgrænser, og der er helt specielle problemer for de arbejdsløse. Jeg havde håbet, at regeringen allerede nu kunne sige noget om, at man ville sætte ind her.

Må jeg samtidig sige, at vi ser meget positivt på, at man nu endelig vil ændre forsørgslovgivningen, så vi kan supplere arbejdsløshedsunderstøttelsen for dem med meget store forsørgerbyrder og høje huslejer. Jeg har talt om det siden 1967 og ser til min